

TO
JEDINÉ, CO NA
SVĚTĚ ZBÝVÁ

ERIK J. BROWN

COO
BOO

To jediné, co na světě zbývá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Erik J. Brown

To jediné, co na světě zbývá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TO
JEDINÉ, CO NA
SVĚTĚ ZBÝVÁ

ERIK J. BROWN

COO
BOO

Přeložila Zuzana Stifterová

© 2022 by Erik J. Brown
Translation © Zuzana Stifterová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-705-6
ISBN e-knihy 978-80-7661-712-4 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-713-1 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-714-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Pro mou úžasnou a milující matku, která mne
vždy podporovala, Ann Marii Brownovou.*

Mám tě nekonečně rád – a ještě o něco víc.

Andrew

Doufám, že na onom světě je malé kino, kde můžete tiše sedět a sledovat sled událostí, které vedly ke zlomovým okamžikům vašeho života. U mě by to bylo: vkusný dlouhý záběr na pacienta nula – ptáka, který tu nemoc chytil jako první –, v pozadí hraje soundtrack od Philipa Glasse, něco zlověstného a chmurného, a pak to přeskočí pandemii a to, jak mi umřela celá rodina a všichni kamarádi, a zaměří se na bláznivého survivalistu, který před jedenácti měsíci v lese nastražil past na medvědy.

Časosběrný záběr na past, medvědi ji obcházejí, spadne na ni tlustá větev a nějakým zázrakem ji nespustí, pak zapadá listím.

A zatímco si tam sedím, pochutnávám si na kyselých žízalkách a máslovém popcornu a říkám si *Co se sakra asi stane?*, na plátno zabloudím já osel a do pasti na medvěda stoupnu.

Jo, jasně.

Vzpomínám, jak jsem skoro tři hodiny ječel a brečel a pokoušel se přijít na to, jak past otevřít. Nakonec jsem na

kovové zuby přivázal trička z batohu a pomocí větve, kterou mi vesmír už předtím hodil do cesty – té, díky které mi past neusekla celou nohu –, zrezivělé čelisti rozevřel.

A teď poskakuju po lese se zraněnou nohou ovázanou žlutým tričkem. Až se na to budu dívat na onom světě, aspoň si budu moct vychutnávat to kyselé potěšení, které pálí na jazyce.

Což teď rozhodně nemůžu, protože jediné jídlo, co mám v batohu, jsou plechovky, které jsem tam naházel v Jersey, než mě osvětlil ten pitomý nápad sejít z hlavní silnice.

Přesunu váhu na berli, kterou mám v podpaží, a šklubnu sebou. Vlastně je to jenom velká větev, kterou jsem našel. Včera večer jsem okolo konce ve tvaru Y omotal svetr, aby byla měkčí, ale nefunguje to a mám akorát pocit, že mám přes celé podpaží jednu velkou modřinu.

Bolest v noze se zhoršuje. S každým krokem se mi napnou svaly ve zraněné noze, což mi do lýtky vystřelí oheň. Po tom, co jsem včera v noci našel větev na berli, jsem se pokusil si odpočinout a třásl jsem se, jak mi vlhkou zimou znečitlivěla noha. Několikrát jsem zdříml a tak napůl očekával, že takhle umřu, ale když dnes ráno vyšlo slunce, oči se mi otevřely.

Takže se tady belhám lesem a nemám nejmenší ponětí, kde je nejbližší silnice. Jen doufám, že když půjdu pořád rovně, na *něco* narazím. Na silnici, na město, na říčku, abych si mohl vyčistit ránu. Na cokoli, než se rána zanítí. A samozřejmě si teď dávám pozor na další pasti na medvědy, což mě taky zpomaluje.

Kvůli nízké oblačnosti vůbec netuším, kolik je hodin, když místo silnice narazím na chatu. Je pěkná. Prostá. Zven-

čí bych řekl, že má tak dva pokoje. Pod velikým oknem je malá veranda se dvěma židlemi. Rolety jsou stažené a spadané listí pokrývá štěrkovou příjezdovou cestu a hromadí se u schodů.

Na cestě nestojí žádné auto. Třeba je prázdná. Opuštěná – a majitel je mrtvý ve svém bytečku někde ve městě nebo leží v masovém hrobě.

Nebo ho někde u cesty zastřelil někdo, kdo přežil.

Opatrně vykročím z lesa na štěrk.

Vypadá to, že už tu nějakou dobu nikdo nebyl. Pod schody je podsaditá zahradní trpaslice a na klíně má hebkou ovečku. Sedí na muchomůrce a směje se na cestu, jako by na někoho čekala.

Vypadá trochu strašidelně.

Zvlášť proto, že není pokrytá listím. Jako by ho sama setřásla.

Ale moc se tím nezabývám – zahradní trpaslíci, kteří ožívají, když se nikdo nedívá, mě teď zrovna netrápí. Na verandu vedou čtyři schody. Mohl bych po nich vyskákat a zkusit, jestli je odemčeno.

Samozřejmě nebude – to by bylo příliš dokonalé. Hezká chatička, který je odemčená a k mání? Možná i něco k jídlu. Dovolím své mysli chvilku fantazírovat o jídle, jen tak pro radost, a pak se za doprovodu křupání štěrku dobelhám ke schodům.

Jamison

V domě je až moc velké ticho. Měl jsem pustit hudbu, něco, co by odvedlo mou pozornost od té naprosté absence zvuku. Ale teď už se mi nechce toho nechávat a jít pustit desku.

Sedmnáct. Tolik mi zbývá plechovek černých fazolí. Zapišu si to do žlutého poznámkového bloku, který mám na koleni, a přeškrtnu číslo devatenáct z minulého týdne. Tohle dělám každé pondělní ráno: počítám jídlo, které mi zbývá, a sleduju, jak ta čísla pomalu klesají. Nejdřív mě to dohánělo k šílenství, ale teď je to skoro jako meditace.

Osm plechovek kukuřice. Přeškrtnu na papíře číslo devět a nové napíšu vpravo vedle něj. Zbývají možná dva týdny, než mi dojde místo a budu muset začít nový list. A tentokrát bude vše psáno mým písmem, ne máminým.

Omáčka na těstoviny. Je to napsáno jejím sotva čitelným škrabopisem. A pak její perfektní čísla – přeškrtnuté nuly a sedmičky s čárkou uprostřed, aby nedošlo k omylu –, než její písmo skončí a nahradí ho to moje.

Nemusím počítat sklenice s omáčkou na těstoviny, protože jsem minulý týden těstoviny nedělal, takže tam nechám číslo jedenáct a pokračuju dál.

Ale něco mě přeruší. Zvuk zvenčí, jako šustění listů.

Vyskočím a podívám se z kuchyňského okna. Svět venku je šedý a chladný, zatímco kamna na dřevo za mnou udržují kuchyň hezky vyhřátou. Zadní verandu pokrývá listí, ale není vidět žádná zvířata ani lidi. Stromy jsou stále holé, pupeny ještě po kruté zimě nejsou připraveny vyraší.

„Zase máš slyšiny,“ povím tichu v kuchyni. Mluvím teď sám se sebou často. Dřív jsem si myslel, že začínám bláznit, ale teď je to snad to jediné, díky čemu jsem se ještě nezbláznil.

Minulý týden bych přísahal, že jsem slyšel někoho přecházet po šterkové cestě před domem, ale když jsem se konečně odhodlal podívat, nikdo tam nebyl.

Pouhá myšlenka na křupání šterku ten zvuk vytvoří v mé mysli, tentokrát nepochybně před domem. Ale není skutečný – zase si to představuju. Nebo je to zvíře, ale na veverka nebo lišku je toho šramotu až moc.

Většinou stačí si rychle připomenout, že jsem tu opravdu jen já a venku nikdo není, a ten zvuk potom zmizí, ale to se tentokrát nestane. Zní to nějak divně. Není to typický zvuk kroků, spíš je to nesouměrné křupání šterku a krátké, tiché klapnutí.

Pak zavrže první schod na přední verandu.

Rozbuší se mi srdce a na zátylku se objeví krůpěje potu. Zadržím dech a strachem mi hoří celé tělo, ale nemůžu se pohnout. Zvenku se ozve zabručení a rána. Druhý schod.

Tam venku je rozhodně člověk.

Konečně se zbavím paralýzy a doběhnu do obývacího pokoje. Ani netuším, kdy jsem naposledy vyšel předními dveřmi ven, nejspíš před několika týdny. Před tím, než jsem ty zvuky slyšel posledně.

Venku se ozve další rána, když se ta osoba hlučně dostane na třetí schod. Puška je opřená o zeď u šatníku vedle dveří. Sáhnu pro ni a zády se opřu o stěnu proti vstupním dveřím. Puška možná ani není nabitá, ale teď není čas to kontrolovat. *Měla* by být. Přeci jsem ji vůbec nepoužil.

Dveře.

Sakra.

Netuším, jestli jsou zamčené, nebo jestli by na tom vůbec záleželo. Ty hlasité rány jsou možná beranidlo nebo něco takového.

Tohle není jen v mé hlavě. Neděsím se vlastního stínu a ticha.

Dveřní koule se pootočí. Není zamčeno.

Tam venku někdo je a chystá se vstoupit dovnitř.

Dveře se otevřou a já zamířím.

Andrew

Míří na mě zbraní dřív, než si vůbec uvědomím, že tam je. Nejsem nevšimavý, jen mě rozptyluje ta pulzující bolest v noze. Ale jakmile se dívám do hlavně pušky, všechno se otupí.

„Počkej,“ prosím a zvednu ruce. Celou svou vahou se postavím na zdravou nohu a provizorní berli upustím na zem.

Kluk přede mnou bude podobně starý jako já. Je mu tak šestnáct sedmnáct. Ale má ten výraz. Viděl jsem to u sebe, když začali umírat lidé, které jsem znal – s každým pohledem do zrcadla se to zhoršovalo. Byl jsem mladý, ale začínal jsem vypadat ztrhaně. Vyčerpaně. Sklesle. On má ten stejný zlomený pohled.

Proto vím, že mě bez váhání zastřelí.

„Počkej,“ zopakuju. „Jenom hledám zásoby. Netušil jsem, že tu někdo je.“

„Jsem tu já,“ odpoví. Nedívá se mi do očí, soustředí se mi na hrudník a puškou mi míří na srdce.

To se začíná dít až moc často a vůbec se mi to nelíbí. Vzpomenu si, jak na mě naposledy mířili zbraní u silni-

ce v New Jersey. Na zbrklé a nesmyslné násilí, kterému se lehce šlo vyhnout. Zvedá se mi žaludek. Nechci, aby se to zase takhle pokazilo.

„Omlouvám se,“ řeknu. „Můžu odejít.“

Ale nejsem si tak úplně jistý, jestli můžu. Den a půl jsem se belhal lesem a hledal přístřeší a způsob, jak si vyčistit rány. Najít lékařské vybavení, spíž plnou jídla a k tomu Toma Hollanda by taky neškodilo.

Ale místo toho jsme tady. A žádný Tom Holland se nekoná.

„Tak se otoč – pomalu,“ řekne jen.

Pokusím se předklonit a natáhnout se pro berli, ale vydá varovný zvuk, který zní jako „e-e“, a pak doplní: „Nech to ležet.“

„Bez toho nemůžu chodit,“ oznámím mu. „Jsem zraněnej.“

Mrkne se na mou zraněnou nohu a nějakou dobu sleduje roztrhané džíny. Jeho pohled se zvedne a konečně se mi podívá do očí.

Má hezké oči. Tmavě modré. Jasně, ale děsivé. Jako by byl připravený zmáčknout spoušť, pokud bude muset. Ten pocit znám.

„Nějak se otoč,“ poví mi. „Až budeš venku, hodím ti ji.“

Ze všeho nejradši bych si otráveně povzdechl a řekl mu, že je hajzl.

Ale hajzl má v ruce zbraň, takže to neudělám. Je konec světa, ale hajzlové jsou pořád oproti ostatním nohou napřed.

Ha. Nohou napřed.

Bože, ani po apokalypse si nedokážu odpustit vtip.

Otočím nohu, jako bych prováděl nějakou zmršenou verzi dětského tanečku. Pravá noha vpřed, levá noha vzad, kulka do břicha.

Konečně k němu stojím zády, když mi to dojde – možná celou dobu lhal. Třeba se mi nechce dívat do očí, až mě zastřelí.

„Prosím,“ řeknu a otočím se zpátky. „Potřebuju pomoc. Moc daleko se nedostanu. Jen mi pomoz, prosím, a já pak půjdu. Musím tu ránu vyčistit a dát na ni obvaz, kterej není z podělanýho trička z Walmartu, než se to zanítí.“

„Nic tady nemám.“ Když to říká, přeskočí mu hlas. Prozradil se? Lže mi?

„Kecy. To mi chceš říct, že jseš tady úplně sám a nemáš ani lékárníčku?“

„Přesně tak. Jdi dál.“

„Jak?“

„Skákej.“

„Bože.“ Konečně si otráveně povzdechnu. A potom se zády opřu o jeho zeď a pomalu, opatrně sjedu dolů.

„Co to děláš?“ dožaduje se odpovědi. Posunuju se po zdi a pomocí rukou se zapírám, pravou nohu opatrně držím ve vzduchu, dokud zadkem nedopadnu na zem. Pak ji pomalu položím.

„Klidně mě zastřel,“ oznámím mu. Ta bolest je nesnesitelná a už ani nevím, jaký to má vlastně všechno smysl. Přežil jsem ten virus, když lepší lidé umírali. Lepší lidé jako moje mladší sestra.

To jediné, co zbývá, jsou lidé jako já. Znovu se zaměřím na zbraň, která mi míří na hrudník, a na kluka, který ji drží.

Lidé jako *my*.

„Ale pamatuj,“ řeknu mu. „Když to uděláš, to ty mě od-sud budeš muset odnést.“

„Vstávej.“ Namíří mi zbraň přímo do obličeje.

Výborně. Budu to mít rychle za sebou.

„Udělal bych narážku na *Dreamgirls* a řekl ti, že nikam nejdu, ale nezdáš se mi jako to správný publikum.“ Jeho ticho a zmatený pohled to jen potvrzují. Trpce se usměju. „Tak už to udělej, ty vole.“

Představa rychlé smrti vlastně začíná vypadat docela dobře. Budu z toho venku. Už žádný pocit viny. Kdo ví, co přijde dál – třeba kino, kde budou promítat zlomové okamžiky *jeho* života, které vedly k tomu, jak mě zastřelil –, ale i kdyby pak přišla jenom temnota, je to lepší než ta bolest. Lepší než vědomí, jak moc na hovno všechno je.

Ale on spoušť nezmáčkne. Dívám se, jak naštvání v jeho obličeji střídá strach.

Neudělá to.

„Vstávej.“ Ale chvěje se mu hlas.

Počkat. Co to cítím uvnitř? To je... naděje? Třeba jsem se s jeho očima mýlil. Byly vyděšené, ne děsivé.

„Musíš. Mi. Pomocť.“ Už v sobě nemá sílu dohadovat se ani bojovat. Vidím, že mě nechce zastřelit o nic víc, než to chci já. Když ho zvládnou přesvědčit, pomůže mi. „Jsem sám,“ přiznám mu. „Už celejch pět měsíců. Prosím.“

Teď sklání zbraň.

„Prosím. Jmenuju se Andrew. Nejsem nakaženej a moje poslední příbuzná umřela před pěti měsíci. Moje sestra. Bylo jí dvanáct. Ty jseš první, s kým od té doby mluvím.“

Ta poslední část je lež, ale nechci myslet na Fosterovy. V očích mě pálí slzy a odvrátím od něj zrak.

„Sakra,“ zamumlá si pod vousy. Opře zbraň o gauč a natáhne ke mně ruku. „Tak pojd.“

Vezmu ho za ruku a on mi pomůže vstát. Napnou se mi svaly. Nadechnu se, abych nevykřikl. Když procházíme kolem vstupních dveří, nohou je zabouchne.

Můj tajemný kluk má sílu a většinu práce odvede on sám. Projdeme do jídelny vedle obývací části. Je tam velký dřevěný stůl se šesti židlemi.

Volnou rukou stiskne vypínač u dveří a lustr visící nad stolem se rozsvítí.

Má elektřinu?

„Vyskoč si nahoru,“ řekne mi a otočí mě. Poslechnu a vytáhnu se na stůl. „Hned jsem zpátky, počkej tady.“

„Tak nic, no, zrovna jsem si chtěl jít udělat sendvič.“ Na cestě z jídelny se na mě otočí, jako by nechápal, že si dělám srandu. Otevřu pusy, abych se omluvil, ale promluví jako první.

„To máš smůlu, zrovna mi došel chleba.“ Když odchází, přísahal bych, že jsem zahlédl, jak se ušklíbl.

Tak hele, nováčku, postapokalyptickéj smysl pro humor je *moje* parketa. Ale jeho vtip mě aspoň trochu uklidní.

Hodím kabát na zem a poprvé se po chatě rozhlédnu. Zbraň namířená do obličeje, jak jsem zjistil, utlumí vaši pozornost. Krb je studený a prázdný. Na zdech bych čekal hlavy zvířat, napodobeninu okouna, před gaučem v obývací háčkováný kobereček. Namísto toho je koberec bílý a gauč je veliký, kožený a vypadá dost draze. V obývací části jsou

další dvě kožená křesla a nad krbem visí šedesátipalcová televize pokrytá prachem.

V jídelně není žádná kredenc ani příborník. Místo toho jsou na stěnách zarámované fotky, rozmístěné takovým způsobem, jako by si ten, kdo je věšel, dal hodně práce s tím, aby to působilo nenuceně.

Pozorněji se podívám na fotku dítěte s matkou na pláži. Oba jsou běloši, ale matčino opálení naznačuje, že byli nějakou dobu na slunci. Klikáři. Kdykoli jsem se já pokoušel opálit, jen jsem se spálil. Zdá se, že syn je na tom podobně, protože jeho kůže je ještě světlá a na rameni má trochu nerozmazaného opalovacího krému.

Matka má hnědé vlasy. Na sobě červené sluneční brýle a plavky s bílými a tmavě modrými pruhy a na hlavě si přidržuje slamák, jehož okraj zvedá vítr.

Chlapcovi není víc než sedm let, široce se usmívá a odhaluje chybějící mléčné zuby. Jeho nos a tváře pokrývají pihy. Jedno oko zavírá proti sluníčku, to druhé modře září.

Toho kluka znám, jen o deset let staršího.

Nyní starší chlapec vstoupí do jídelny a v rukách nese malý umělohmotný box. Postaví ho na jídelní stůl a podívá se na fotku, kterou mě viděl si prohlížet.

„To je tvoje máma?“ zeptám se ho.

Zamračí se a neodpoví.

„Sorry,“ omluvím se. „To bylo vlezlý. Už mlčím.“

Zdvihne víko z bílé krabice, položí ho na jednu ze židlí a prohrabuje se zdravotnickým vybavením. Vyčreštím oči.

Nemá jen gázu a líh a antibakteriální mastičku. Má malou sklenici gelu na popáleniny, jednotlivě zabalené sterilní

stříkačky, vatové polštářky, peroxid, pár sterilních skalpelů a nástrojů, které poznávám z doktorských seriálů, které před virem pořád opakovali v televizi.

No sakra, možná tu Tom Holland přece jenom je!

Rozváže hnědé – původně žluté – tričko, co mám ovázané kolem nohy, a natáhne se, aby mi ohrnul džíny. Snaží se je vytáhnout, ale kvůli krvi a vlhku se džínovina srazila a nejde to. Hluboce se nadechnu, když mi do nohy vystřelí bolest.

„Džíny dneska nebyly dobrej nápad,“ sdělí mi.

„To se stalo včera.“

„Svlíkni si je.“

„Neměl bys mě nejdřív pozvat na večeři?“ zeptám se. Ani nevím, že ten vtip řeknu, dokud není venku. Poleje mě horko, ale mé rozpaky nemají dlouhého trvání, protože ze svého úšklebku konečně vykouzlí úsměv.

Rozepnu si pásek, stáhnou si kalhoty ke kolenům a nejprve vyprostím levou nohu. S pravou nohou mi pomáhá, oba táhneme na opačných stranách, aby se džíny neotíraly o ránu.

„Proboha!“ Vytřeští oči na to, co mi zbylo z lýtka. Sám to vidím poprvé bez džín zakrývajících výhled a zvedne se mi žaludek. Odejde z místnosti a běží do kuchyně, ale já nemůžu odvrátit oči od své nohy. Sevře se mi hrudník a ruce a nohy se mi roztřesou strachy.

Je to horší, než jsem si myslel.

Vypadá to jako syrové maso. Zadní stranu nohy pod kolenem až k ranám od pasti mám nateklou a má nádherný odstín strašlivě fialové barvy. Moje levá noha je špinavá, ale asi poloviční oproti té pravé.

Vrátí se s malou skleněnou lahvičkou a tubou prášků v jedné ruce. V druhé má malý zápisník vázaný v kůži, jeho stránky jsou omšelé a zažloutlé. Spolu se zápisníkem položí lahvičku i tubu prášků na stůl. Zvednu lahvičku, je chladná a je v ní průhledná tekutina. Na štítku je napsáno *bupivacaine*. Ať už to znamená cokoli.

„Kdes to vzal?“ zeptám se ho a natáhnu se pro tubu s prášky.

Přípona *-illin* na štítku mi říká, že to jsou antibiotika. I teď po apokalypse se mi ty přípravný kurzy na vysokou hodí.

Rozbalí sterilní stříkačku a vrazí ji do lahvičky, naplní plastovou trubičku, a než vyrazí zpátky do kuchyně, položí ji na stůl. „Nemáš alergii na penicilin nebo jiný antibiotika, že ne?“ zavolá na mě. Slyším, jak napouští vodu do skleničky.

„Myslím, že ne. Jak to zjistím?“ zeptám se.

Vrátí se, podá mi sklenici a dva prášky. „Vezmi si je a uvidíme.“

„Nezabije mě to, že ne?“

„Kdybys byl alergickejší, tak nejspíš jo.“

Tobě to s pacienty ale jde.

Očima přelétne dolů na mou nohu. „Ale říkals, že se to stalo už včera, takže jestli si je nevezmeš, infekce tě zabije určitě. A bude ještě hůř.“

Nejspíš má pravdu. Pokud už je to zanícené a nic neudělám, je po mně. Mám vůbec na výběr? Jo, mohl bych to risknout, ale... to se mi zatím moc neosvědčilo. A amputace bez anestezie – no, doufám, že to si nezasloužím ani já.

Zvedne stříkačku naplněnou tekutinou z lahvičky, kterou přinesl.

„K čemu to je?“ nervózně se zeptám. Proč si беру prášky a léky od neznámýho kluka někde v lesích?

„Uvidíš.“ Než ho můžu zastavit, vrazí mi jehlu do nohy a já zavýju bolestí. Vytáhne ji a znovu vrazí do nohy o kousek níž.

„Co to děláš?“ zakřičím.

„Ještě trošku.“ Ještě několikrát mě píchne, zatímco mi drží nohu těsně nad kolenem. Po obličejí se mi valí slzy a v uších mi buší tep. Nadávám a křičím, dokud toho konečně nenechá.

S lahvičkou a použitou stříkačkou se vrátí do kuchyně. Pálení v noze začíná ustupovat, ale ta vzpomínka bolí stále. Z kuchyně se ozve jekot konvice na čaj a já se podívám ke dveřím, zrak mi kalí slzy.

Brzy se objeví s velkou keramickou mísou, pohybuje se pomalu a postaví ji na stůl.

„Ty máš i sporák?“ zeptám se ho.

„Pak ti to ukážu. Jak je na tom noha teď?“

Znecitlivělá. Bolest v noze je skoro pryč. Můj mozek se začal znovu soustředit na bolest od berle v podpaží.

„Dobře,“ odpovím.

„Dobře bych to nenazval,“ odvětlí, přisune si židli a posadí se. Přitáhne si lékařskou krabici. „Ale aspoň nebudeš muset bolestí kousat do klacku, než tě zašiju.“

Na stůl položí několik jehel a černou nit a vytáhne lahev lihu. Do horké vody namočí zínku a jednou rukou po druhé ji vyždímá, pak ji položí na stůl a v tichosti čeká.

„Je to horký,“ poví mi a podívá se na mě.

„Co jsi zač? Nějakej mladistvej doktor?“

Vyloudí smutný úsměv, který se vůbec nepodobá tomu úsměvu z fotek na zdi. „Promiň.“ Natáhne ruku, červenou od horké vody. „Jsem Jamison.“

„Andrew. Těší mě.“ Potřese si rukou. Má teplé ruce a já mu závidím – mám pocit, že chlad z kostí už nikdy nedostanu. Když mě pustí, do dlaně si nalije líh a promne si ruce.

Jamison vezme do ruky horký ručník a začne čistit okolí mé rány. Očekávám bolest a ucuknu. Ale žádná se nekoná.

Jak ho sleduju, jsem okamžitě vděčný, že mi náctiletý doktor Jamison podal nějaké lokální anestetikum. Bílá žínka je teď rudohnědá, ale jak rány čistí, už nevypadají tak děsivě. Nechutně ano, ale ne děsivě.

„Tak co se stalo?“ zeptá se. „Napadl tě pes?“

„Ne.“ Zavrtím hlavou a zaúpím. „Byla to zasraná past na medvěda.“

Jamison se na mě podívá, zatímco dál čistí ránu. „To nemyslíš vážně.“

„Ale myslím.“

Jeho úšklebek je zpátky. „Máme tu apokalypsu a ty si zneprátečíš kojota Wildu.“

„Jako vážně.“ Povzdechnu si. „Vůbec jsem netušil, že to lidi ještě používaj. Určitě to nastražili ještě před tím virem, ale fakticky, kdo sakra nastraží past na medvědy?“

„Jak to, že ti to neuseklo nohu?“ zeptá se při pohledu na hluboké rány.

„Čirou náhodou?“ odpovím mu. „Nesecvakla úplně.“ Pořád nechápu, jak mohla ta větev dopadnout mezi čelisti té pasti a nespustit ji. Sám jsem na ten spouštěč sotva šlápl.

Jamison jehlou provlékne nit. Polije ji lihem a přiloží ji k jedné z ran, co mám na noze. „Nevrací se ti cit?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou a on mi zasune jehlu do kůže. Při tom pohledu zatnu svaly, ale žádnou bolest necítím.

„Bude to sešitý dost nahrubo, protože ta jehla je plochá,“ oznámí mi, aniž by odvrátil zrak. „Ale mělo by se to pak rychlejš hojit.“

Sleduju, jak nit utahuje u prvního vpichu. „No fakt, jak vůbec víš, co máš dělat? Byl jsi snad před tím virem na medině nebo tak něco?“ Třeba je starší a jenom mladě vypadá.

„Ne,“ odvětví. „Máma mě naučila přišívát si knoflíky na košili a spravovat rozjetý švy. Princip je stejný, ne?“

Znovu se zadívám na fotky na zdi. Koutkem oka vidím, jak se na mě Jamison podívá, pak sleduje můj pohled k fotce a potom se opět obrátí k mé noze. Víc na to netlačím.

„Proč ses rozhodl mě nezastřelit?“ zeptám se konečně po tom, co zašil tři z šesti ran, co mám na noze. Jak to, že je tak dobrý člověk, když my ostatní, co jsme přežili, nejsme?

Povzdechne si. „Asi protože... nevím.“ Zavrtí hlavou. „Nejspíš protože jsem moc blbej na to, abych věděl, kdy si mám dávat bacha.“

„Jestli jseš kvůli tomu blbej, tak to já jsem na sto padesát procent debil.“

„To mi došlo, když jsi řekl, že jsi šlápnul do pasti na medvědy.“

Zasměju se a mám pocit, že je to poprvé po několika měsících. Možná, že je.

Zaváže poslední steh a setře krev. Pak hodí mokrý ručník zpátky do mísy s krvavou vodou a natáhne ke mně ruku.

„Myslíš, že zvládneš chodit? Jestli chceš, můžeš se osprchovat.“

Zírám na něj. „Osprchovat?“

„Jo. M– já tu mám vodu ze studny.“

Málem řekl „my“. Takže je sám. „Tekoucí voda a elektřina?“

„A ohřívač vody, kterej ta elektřina pohání.“

Žaludek mi nadšením poskočí. Je to tady úžasný. Jen na okamžik pomyslím na to, co kdybych mu ten dům sebral. Po tom, co mě nezastřelil, po tom, co mi pomohl, zvládl bych zaujmout jeho místo? Ale i ten okamžik stačí na to, aby se mi udělalo špatně.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Jamison.

„Jo. A ano, moc rád bych se osprchoval.“ Jen sprchu a pak vypadnu.

Natáhnu před sebe nohu a patu položím na zem. Trošku víc to zabolí, ale dá se to vydržet.

O trochu víc nohu zatížím. Trochu víc bolesti.

Další troška zátěže... a... bolest se nezvětšuje. To je dobré znamení, ne?

Postavím se na nohu celou svou vahou a udělám druhou největší chybu svého života.

Jamison

Jakmile Andrew zakřičí, jako by se znovu zastavil čas. Když vrazil dovnitř, trhl jsem sebou a málem ho na místě zastřelil. Ale nedokázal jsem to. Můj prst se odmítal pohnout. Byl přímo na spoušti, ale jako by mi zdřevěněla ruka. Nedokázal jsem to, ani když mi řekl, že nikam nepůjde a že ho budu muset zastřelit. Stejně jako jsem nikdy nedokázal zastřelit žádného jelena, když se mě máma snažila naučit lovit. Jako pasti na zvířata, které se v garáži válí netknuté. Jako matčin fialový obličej. Prasklé žilky v jejích vyděšených očích a chraplavý dech. Ta nemoc a ten smrad a...

Andrew řve na zemi bolestí. Možná jsem něco pokazil. Třeba má alergii na antibiotika nebo na lokální anestetika a má srdeční příhodu... nebo co se tak stává, když na ně lidé mají alergii. To v mámině zápisníku není.

Bože. Právě jsem někoho zabil.

Nebo to může být trik. Mohl by to předstírat a volat tak někoho, kdo na něj venku čeká. Čeká na to, aby nám tohle místo sebral.

Ne, aby ho sebral mně.

Protože už zbývám jenom já.

Ale tohle nezní jako trik. Zní to, jako by byl v naprosté agonii. Padnu na zem vedle něho.

„Bolí tě něco?“ zakřičím na něj. „Co se děje?“

Slzy mu stékají po rudém obličejí. Nadzvedl nohu a drží ji za stehno. Na ranách už žádnou krev nemá, ale... ale ne. Obejdu jeho nohu a položím mu ruce na koleno. Škubne sebou, chytne mě za zápěstí a vypraví ze sebe: „Ne, nech toho!“

„Tak jo, dobře.“ Zvednu ruce. „Ale zkusíme tě dostat na gauč. Jen drž nohu před sebou a dej pozor, ať se ničeho nedotkneš.“

Udělá, co jsem mu řekl, a já ho rukama chytím v podpaží, abych ho mohl zvednout. Do nosních dírek mě bodá pach hlíny, potu a jeho tělesný zápach. Zvládnu ho donést k pohovce v obýváku a on pomalu pokládá pravou nohu a přerývaně u toho dýchá.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se, ale zní to hloupě. Samozřejmě, že není.

Otevře oči a předstírá úsměv. „Senzace.“ Přestože to vypadá, že má pořád bolesti, už zase vtipkuje. To musí být dobré znamení.

Uháním zpátky do jídelny pro mámin zápisník. Stránky mi nedávají smysl, protože se moje mysl nechce uklidnit. Tohle nezvládnou. Tohle je na mě až moc.

„Co je to?“ Z myšlenek mě vytrhne Andrewův hlas.

„Knížka.“

Zní fascinovaně. „Aha! My tyhle... jak tomu říkáš? Knížty? Na severu nemáme.“

Zamračím se na něj. Ani omylem ze mě takovým hrozným vtípem úsměv nevyhloudí.

„Jasně,“ řekne. „Já jsem ten s přeraženou nohou. Už držím hubu.“

„Je to zápisník. Moje máma byla doktorka a tenhle zápisník začala psát po tom... Když začalo jít do tuhýho.“

„Psala ho pro tebe,“ poví mi. Jeho oči, upřené přímo na mě, vypadají smutně. Protože je mu jasné, že ho psala, protože předpokládala, že nepřežije superchřipku. S čímž měla pravdu.

„Jo.“ Obrátím pozornost zpět ke knížce. „Když ve městě začalo jít fakt do tuhýho, když to nemocnice přestala zvládat a přestaly chodit dodávky léků a když si uvědomili, že tu chřipku nikdo nepřežije, začala brát zásoby. Dělal to všichni... doktoři, sestry, ostatní personál. No a pak začalo...“

Odmličím se, protože ví, co se stalo. Chladírenské vozy pro těla, masové neoznačené hroby, které nestačili kopat ani plnit. A nikdo u moci nedělal nic pro to, aby pomohl nebo tomu nějak zabránil. Jen se snažili nutit lidi žít, jako by se nic nedělo. Vrátit se k představě normálna.

Jako by se nikdo nepoučil z ostatních virů, které tu byly dřív. Španělská chřipka, hongkongská chřipka, ebola, HIV a AIDS, prasečí chřipka nebo naposledy covid. Všechny ty nemoci, ke kterým zprávy tenhle virus přirovnávaly, i když se jim *vůbec* nepodobal. Mysleli si, že civilizaci se nic nestane, protože to tak bylo dřív. Svět se nás snažil varovat, ale zůstalo to bez povšimnutí. A stálo nás to všechno.

Ani jsme se tu nepokusili o povinnou karanténu jako v Nizozemsku nebo o lockdown jako ve Francii nebo Špa-

nělsku. V Americe všichni provolávali svobodu, nebo smrt. A tak ji dostali.

Rozhodnu se pro změnu tématu. „Myslím, že máš zlomenou nohu. Ale...“

„Ale co?“

Když mi bylo deset, zlomil jsem si ruku. Byla podivně zkroucená a jeho noha tak nevypadá. Nateklá, to ano. Pohmožděná, rozhodně. Ale nevšiml jsem si žádného vybulení, které by naznačovalo, že by praskla kost. Ale je pravda, že šlápl do pasti na medvědy. Nalistuju začátek knížky, kde máma vypsala odpočívát, ledovat, stlačit, zdvihnout. Odpočívát, ledovat a zdvihnout nebude problém. Ale stahovací obinadla jsou venku v kůlně s dalšími zásobami, takže stlačení bude muset počkat.

„Slunce už zachází. Zvládneš tu vydržet do zítřka?“

Sakra, Jamie, sklapni! Nemůže tu zůstat. Je to cizí člověk, který mě může zabít a o všechno mě připravit.

Andrewův obličej se rozzáří. „Na tomhle pohodlném gauči? To si piš.“ Pak jeho úsměv zmizí. „Proč mi pomáháš, Jamisone?“

Neublížíš. Tím mi máma vždycky říkala, abych byl na lidi hodný. Úplně ji vidím, jak se na mě dívá tím svým pohledem. Pomáhám mu, protože to je správné. I když svět se změnil. To *správné* může být pro každého člověka něco jiného. Pro Andrewa může být správné, aby mě zabil, jen co se k němu otočím zády.

„Asi prostě doufám, že bys pro mě udělal to samý.“

Odvrátí ode mě oči, takže to možná neudělal. Pak mi něco dojde.

„Vydrž chvíli.“

Andrew nadskočí a zase upře pozornost na mě, ale já už jsem pryč z místnosti a mířím do chodby ke komoře. Posunu povlečení, abych se dostal k trezoru, který jsem ukryl vzadu na horní policiče – kam se na něj nedostala ani moje máma měřící 170 centimetrů –, a zadám kód. Když se dvířka otevrou, jako první uvidím obrys pistole, která mě tolik znervózňuje. Odstrčím ji stranou a vezmu velkou oranžovou lahvičku s léky.

Zpátky v obýváku vysypu dvě pilulky a podám je Andrewovi.

„Co to je?“ zeptá se, vezme si je a drží je v dlani.

„Léky proti bolesti. Ty nejsilnější.“

Andrew se ohlédne do chodby. „Proč jsi je neměl spolu s ostatními léky?“

Protože máma prohrabala celý dům, aby je našla, když začalo zvracení. Věděla, co přijde. Většinou zabíjí horečka, ale všechno před ní je čirá agonie.

Máma se snažila té bolesti vyhnout, takže mi řekla, co uděláme v případě, že onemocníme. Polkneme co nejvíc léků proti bolesti a pomalu usneme. Ale já si pořád říkal, co když jsme jiní než ostatní oběti superchřipky. Co když budeme imunní nebo budeme mít štěstí. Říkalo se, že takto smrtelný virus může v průběhu času zmutovat a stát se méně smrtelným.

Nechtěl jsem, aby to vzdala, a také jsem nechtěl být sám. Tak jsem je schoval. Nejdřív v nádržce od záchodu. Byla to hrozná ironie, že tak dlouho zvracela tak blízko nich, až dokud už nemohla vstát z postele. Pak jsem je dal do trezoru.

Andrewovi zalžu, protože nemusí vědět všechno, co se stalo, než se sem dostal. „Měla je tam máma. Asi se to naučila ve škole. Přinesu ti vodu a led na nohu.“

Zamírím do kuchyně – přes jídelnu, kde vezmu prázdnou sklenici, kterou jsem mu dal –, ale on za mnou volá: „To nemusíš, Jamisone! Polknu je nasucho.“

Skvělý, takže se udusí koňskými prášky a já budu muset k ohništi vynášet další tělo. Tahle myšlenka se chystá zahalit smutkem ten jas, který sem Andrewova přítomnost vnáší. Díky němu mám na práci něco jiného než počítat zásoby jídla a dělat si starosti kvůli lovení.

Když se vrátím do obýváku, léky jsou pryč, ale i tak mu podám sklenici a ručník a dva čtyřlitrové zavírací sáčky s ledem. Prohlédne si vodu a položí ji na stolek. Povím mu, ať zabalí sáček do ručníku a položí na něj nohu. Trhne při tom sebou, ale neskučí bolestí.

„Měl bych udělat něco k večeri. Mají se brát s jídlem. Taky ti najdu nějaký tepláky.“

„Počkej, Jamisone.“

Otočím se a on se vzpírá na loktech. Hlavou pokývne ke dveřím.

„Můžeš mi přinést můj batoh?“

Dojdu pro batoh, podám mu ho a čekám, zatímco se v něm přehrabuje. Vytáhne špinavé oblečení, které si položí do klína, a balíček náplastí, špinavý kartáček na zuby, pastu, malou lahev s vodou a zapalovač.

„Tady máš.“ Jednu po druhé vytáhne tři plechovky a podá mi je. Cizrna, olivy a zeleninová polévka.

„Ne, to je tvoje jídlo, nech si ho.“

„Ty jsi pomohl mně, já pomůžu tobě. A jelikož nemám lékařský vzdělání, tak dostaneš tohle. Jo... a taky tohle.“

Sáhne zpět do batohu a mně dojde, že tam musí mít zbraň. Srdce mi skočí až do krku, ale ruce mám plné. Podal mi plechovky, aby odvedl mou pozornost a abych se nemohl bránit.

Místo toho vytáhne tři knížky a podá mi je. Postavím plechovky na opěradlo pohovky a prohlédnu si knihy. První má ošoupaný přebal, na kterém je obrázek staré výletní lodi. Jmenuje se *Plavba* a napsala ji Virginia Woolfová. O ní jsem už slyšel, ale o knížce ne.

Další kniha na hromádce je *Osvícení* od Stephena Kinga. O téhle už jsem slyšel. Viděl jsem film, ale knížku jsem nečetl. A poslední je omšelý autoatlas se spirálovou vazbou.

„Jídlo a příběhy,“ řeknu.

„Co víc člověk potřebuje?“

Udělám večeri – jen polévku se zeleninou z konzervy – a přinesu mu ji. Jíme v tichosti. Tedy já jím. Andrew si ještě nevzal ani sousto. Naše oči se střetnou.

„Horká,“ vysvětlí a fouká do misky.

„Promiň.“

„To nic,“ odpoví. „Tohle bude první teplý jídlo po dlouhý době.“ Ale sleduje tu polévku, jako by to byla miska plná pavouků. „Jak to, že tu všechno pořád funguje?“

Polknu polévku. „Myslíš elektřinu?“

„Myslel jsem aquapark na rohu – vždyť je zima, co blbnete, lidi?“ Začínám si myslet, že Andrew neumí nevtip-

kovat. „Ale to taky, no. Říkal jsi, že máš vodu ze studny, ale bojlerly jsou na plyn, ne?“

„Tady nejsou plynovody. Všechno běží na elektřinu. Jezdívali jsme sem na prázdniny. Velká bouřka dokázala v létě vyhodit proud i na několik dní. V zimě to zase zvládla sněhová vánice. Mámě stačilo několikrát absolvovat tu tříhodinovou jízdu sem, jenom abysme zjistili, že nejde proud, a vytáhla do války proti přírodě.“

Andrew se zasměje a foukne na lžici polévky.

„Takže utratila balík za výměnu střešních tašek za soláry a je tu záložní baterie, která uchovává přebytečnou energii.“

Když jsme sem jeli naposledy, proběhlo mi hlavou, jestli máma tušila, že tohle nastane. Jako by jí intuice říkala, že svět vyhladí nákaza a budeme tu muset sami přežít. Proto mě naučila lovit. Nebo se aspoň *snažila* naučit mě lovit.

Před superchřípkou mi to tu přišlo jako další domov, jako prodloužení toho, co jsme měli ve Philly. Ta poslední cesta sem byla jiná, jako bychom tím, že jsme navždy opustili náš domov ve Philly, přeřízli i spojení s tímhle místem. A teď to není nic víc. Jen nějaké místo. Už se tu necítím dobře.

„Tři hodiny?“ zeptá se Andrew a polkne lžici polévky. „To bylo odkud?“

„Z Filadelfie. Odkud jsi byl ty?“

„Z Connecticutu.“

„Ty jsi sem došel až z Connecticutu?“

Přikývne a podívá se zpátky na polévku, jako by si nebyl jistý, jestli ji chce ještě jíst. Ale pak si dá a poví mi: „Zima tam byla hodně špatná. Takže jakmile se v lednu udělalo hezky, vypadnul jsem.“

„Říkal jsi, že jsi sám už pět měsíců.“ Je březen.

„Jo, to jsem říkal.“ Něco v jeho hlasu naznačuje, že za tím je něco víc, ale nechám to být.

Večeři dojíme v tichosti. Pořád vypadá, že mu není moc pohodlně, a tak když si od něj беру misku, zeptám se ho, jak je na tom jeho noha. Prohlédne si ji, kousne se do rtu a pak se podívá na mě.

„Řeknu ti to na rovinu, Jamisone. Já...“ Odmlčí se a sáhne mezi polštáře pohovky.

Do prdele. Schoval tam zbraň, když jsem byl v kuchyni? Ukáže mi dvě pilulky. „... si nevzal ty prášky, cos mi dal.“

„Ale... Proč ne?“

„Protože jsem myslel, že se mě snažíš zabít?“

Pohlédnu na misky, které držím v ruce. „Proto jsi nejdřív nejedl tu polívku?“

Zakření se jako dítě, které právě přistihli při lži. „Tak trochu, jo.“

Nemůžu si pomoci, musím se usmát. Skoro se zasměju nahlas. Skoro. Tak to vypadá, že si oba neustále myslíme, že se nás ten druhý snaží zabít.

„Pamatuješ si, jak jsem na tebe asi před dvěma hodinami mířil zbraní, že jo? Mohl jsem tě zabít tehdy.“ I když to je lež. On neví, že bych to nedokázal. Nebo že co mám tu zbraň na druhé straně pokoje, nikdy jsem nedokázal zmáčknout spoušť, když mířila na něco živého. S papírovými terčí problémy nemám, ale cokoli, čemu tluče srdce... „Slibuju, že tě nezabiju, když ty slíbíš, že nezabiješ mě,“ navrhnou mu.

Andrew vezme do ruky sklenici s vodou. „To je ta nejlepší dohoda, kterou jsem za celou apokalypsu uzavřel.“ Pak

polkne pilulky. Usměju se a zamířím do kuchyně, abych umyl nádobí.

Když se vrátím zpátky do obývacího pokoje, slunce už zašlo. Zapálím dvě svíčky a položím je na stolky vedle pohovky a židle.

Andrew je sotva vzhůru. Když se ho zeptám, jestli mu něco nechybí, jenom zabručí. Ty léky na bolest byly asi dobrý nápad. Bude mimo dost dlouho na to, abych se vyspal, aniž bych se musel strachovat, že mě u toho zavraždí. Myslím, že je upřímný, ale nesmím přestat být ostražitý. Kdo ví, jestli jeho sliby za něco stojí.

Ticho vyplňuje Andrewovo tlumené chrápání. Tiše na něj promluví, ale je úplně mimo. Sáhnu pro knížku od Virginie Woolfové a listuju v ní, když mi najednou něco vypadne do klína.

Je to tenký list papíru, který se zdá být vytržený z ručně psaného adresáře. Je na něm napsáno: *Marc a Diane Fosterovi. Lieper Street 4322, Alexandria, VA, 22314.* Je tam i jejich telefonní číslo, ale to už k ničemu není.

Dívám se, jak Andrew spí, a přemítám, proč má u sebe stránku z adresáře. Matka taky jeden měla, ale nikdy ho nepoužívala. Většina lidí měla tyhle údaje v telefonech.

Položím papír na stůl blízko něho, aby ho viděl, až se probudí. Znovu knížku otevřu a začtu se do ní.

Andrew

Když se probudím, obývák zaplňuje sluneční svit. V krbu plápolá oheň. Protáhnu se na gauči a zalapám po dechu, protože mi nohou projede bolest.

Na sobě mám deku.

Když jsem byl mimo, Jamison mě přikryl dekou. Zrudnu, ale všimnu si, že není se mnou v obýváku.

Posadím se a zaujme mě něco na konferenčním stolku. Leží tam adresa, kterou s sebou nosím už týdny, hned vedle mých knih. Musela mi vypadnout, když jsem se přehraboval v batohu. Zvednu ji a rychle ji nacpu do kapsy tepláků, které mi večer dal Jamison.

„Jamisone?“ zavolám.

„Můžeš mi říkat Jamie.“

Když ho uslyším, trhnu sebou a pak sebou ještě jednou šklubnu bolestí. Trochu se nadzvednu a vidím, že sedí na zemi poblíž vstupních dveří. Je tu nová, větší bedna plná něčeho, co vypadá jako zdravotnické vybavení, která tu včera večer rozhodně nebyla. Jamie přivazuje velký kus molitanu k větvi, kterou jsem používal jako berli.

Jako fakt, kde ty věci sakra bere? Má snad na dvorku krámeček pro kutily? Víte co? Ani se nebudu ptát. Má elektřinu, vodu i ledničku – *samozřejmě*, že má i molitan. Pravděpodobně ho má od souseda, Toma Hollanda. Aspoň je ta jeho vycpávka lepší než tričko. Chci pronést nějaký vtip o vycpávkách a drag queens, ale je mi jasné, že by ho to úplně minulo.

Pro tohohle kluka je mého dobrého materiálu škoda.

„Proč se plížíš za gaučem?“

Přestane vázat a obrátí pozornost na mě. „Ahá, promiň. Říkal jsi, že se ti líbí, když se ti do podpaží zařezává tvrdá kláda?“

Copak se neslyší? To jsou heteráci naprosto imunní vůči narážkám?

Jak říkám. Škoda. Dobrého. Materiálu.

„Vypadá to skvěle. Jen tak dál.“

Jamie se vrátí k molitanu a já se musím usmívat, když ho sleduju při práci. Svaly ve tvářích mě bolí od toho, že je poprvé po tolika měsících tak hodně používám.

Vstávat a úsměv: apokalypsa nám zařídila hezouna, který nás dá zase do kupy.

Jamieho vzhled vůbec neodpovídá jeho osobnosti. Je velký, do výšky i do šířky. Dívám se, jak pohybuje rukama, jsou velké, ale tak nějak jemné. Ani jednou se na mě při práci nepodívá, takže ho můžu bez okolků sledovat. I když má obličej natočený dolů, stejně vidím jeho pohledné rysy.

Neměl by mi pomáhat. Je jako všichni ti kluci ze školy, kteří se vozí po lidech, jako jsem já.